

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. M. J.
przy uczestnictwie E. K. i Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...] o ubezwłasnowolnienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestniczki E. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. J. T. od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w [...]) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie w postępowaniu kasacyjnym,**
- 4. oddala wniosek adw. M. J. o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 września 2013 r. oddalającego apelację od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2013 r., którym Sąd oddalił wniosek o ubezwłasnowolnienie uczestniczki E. K., wnioskodawczyni powołała się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. W ramach tej podstawy wskazała na naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 oraz art. 378 § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. przez nierozważenie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, o czym świadczą podniesione w niej zarzuty dotyczące naruszenia wskazanych przepisów procesowych. Podniosła, że uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest jedynie odzwierciedleniem uzasadnienia postanowienia Sądu pierwszej instancji, a ustosunkowanie się w nim do zarzutów podniesionych w apelacji ma charakter wybiórczy i całkowicie dowolny.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Tak rozumianej oczywistości skarżąca nie wykazała, odwołała się bowiem jedynie do argumentów przytoczonych w uzasadnieniu powołanych podstaw kasacyjnych, co w tym wypadku nie może być uznane za wystarczające.

Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz w związku z § 7 ust. 1 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013, poz. 461 dalej – dalej: „rozporządzenie”). Na podstawie § 19 w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Sąd Najwyższy przyznał adw. J. T. od Skarbu Państwa koszty pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym, natomiast wniosek adw. M. J. o przyznanie kosztów, o których mowa w § powołanym 19, oddalił jako

przedwczesny, zgodnie bowiem z § 21 rozporządzenia koszty te mogą być przyznane dopiero po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji.

[aw]

es